

İLHAN YÜCE

(1934- 2019)

İlhan Yüce ağabey 1934 Denizli doğumludur... Şimdi Ankara'da ikamet ediyor... Daha on yaşında iken çocuk gözüyle Üstad Bediüzzaman Hazretlerini gören İlhan Ağabey, 1955 senesinde astsubay olarak ordu saflarına katılır ve aynı sene içinde Risale-i Nur'ları tanımakla müşerref olur. İlhan Yüce, 1959 yılında Bediüzzaman Hazretlerini Ankara Beyrut Palas Oteli'nde ziyaret eder ve duasını alır... Bediüzzaman Hazretlerinin yakın talebelerinden Said Özdemir'in kız kardeşi ile evli olan İlhan Yüce, 1977 yılında emekli olmuş ve Ankara'ya yerleşmiştir.

16 Aralık 2008 Pazar günü bizi evinde kabul eden İlhan Ağabeyle sohbetimiz uzun oldu. Muhtelif sorularımıza cevaplar verdi. Hizmet hayatı inayetlerle dolu olan İlhan Yüce'nin kâlp gözü açık geldi bana... Şahitler vererek anlattığı ibretli hatıralar zaten bunu teyit ediyor...

İlhan Yüce Anlatıyor:

1934 senesine Denizlide doğdum. Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri 1943 Denizli Mahkemesi dolayısıyla şehrimizde bulunduğundan, on yaşında iken Üstad'ı gördüm ben. Bizim evimiz mahkemeye yakın caddenin üzerindeydi. Üstad ve talebelerini hapishaneden mahkemeye gelip giderken görüyordum... Elleri kelepçeli üçerli dörderli kafiye halinde götürüyorlardı onları... Birkaç metre önümden geçerler, ben kaldırımda durup garip garip bakardım onlara... Hatta çocuk aklımla: "Bunlara da talebe diyorlar; nasıl oluyor bu iş, böyle yaşlı talebe mi olur" diye düşünürdüm kendi kendime.

Ben o yaşında namazımı kılar, dini şeyler arardım, meraklıydım. Hasan Feyzi Ağabey Dötrçeşme Camiinde vaaz eder, ben onu dinlemeye giderdim. Hasan Feyzi Ağabey çok tesirli konuşur, cemaatı hüngür hüngür ağlatırdı. Bir de ben Denizli'de iken Hulusi ağabey Denizli Askerlik Şube Reisiydi. Babam beni O'na da götürdü, ama o yaşında pek bir şey anlayamazdım.

RİSALELER AŞKLA OKUNUNCA AÇILIYORDU İNSANA

1955 senesinde Havacı Astsubay olarak ordu saflarına katıldım. Bandırma, Kayseri, Merzifon, Diyarbakır, Ankara ve İstanbul'da görev yaptım... Risale-i Nur'u 21 yaşında iken 1955 senesinde ilk görev yerim Bandırma'da tanıdım. Astsubay olarak orada bulunuyordum. Bir gün bir rüya gördüm ben... Bir pınar'ın başındayım, birisi geldi, "bu pınardan su iç" dedi. İçtim... Bir müddet sonra baktım ki rüyada gördüğüm aynı şahıs... Diyarbakır'dan yanımıza tayin olmuş, geldi. Bunu Alay Camisinde namaz kılarırken gördüm ben. Baktım O... "Mutlaka bunda bir iş var" dedim. Tanışmak istedim, ama ben yaşıyorum, o benden kaçıyor... Beni istihbaratçı zannediyor, çekiniyordu benden. Çeşitli yollar denedim, çalıştığım yere götürdüm, çay ısmarladım; fakat yok, bir türlü yanaşmıyor bana. Aylar geçtikten sonra kendisine açıkça, "ben öyle bir vazifeli değilim" dedim. Bana güvendi ve: "Bende kitaplar, seninle şehirde buluşalım" dedi.

İlhan Yüce'ye verilen askeri kimlik

Bu zatın ismi Yaşar Seçkin'di. O benden on yaş büyüktü... Aslında kendisi Eskişehir'de tarikat halifesiymiş. Beni önce şehirde deniz kenarına götürdü. Kitaplardan da getirmiş, okuyuverdi ve Risalelerin mahiyetinden bahsetti. Sonra beni evine götürdü... Orada tekrar bir şeyler anlattı bana. Bana biraz kitap verdi. Tabii o zamanlar daha matbaada basılmış eser yok, daktilo ile yazılmış teksir edilmiş kitaplardı. Bir tane kitap veriyor, mesela 'Gençlik Rehberi'ni bir günde bitiriyordum ben. Evi de bana uzaktı, yarım saat yürüyüp kitabı değiştiriyordum.

O zaman daha bir aşkla okuyorduk biz bu kitapları... Risaleler aşkla okununca açılıyordu insana. Artık Yaşar ağabeyin evinde toplanıp dersler yapmaya başladık. Hizmete benden başladı, ama etrafları da dolaşıyordu devamlı. Cemaat çoğaldıkça çoğaldı... Kısa zamanda elli kişi kadar olmuştuk. O bizim hatalarımız veya yanlış hareketlerimiz olduğunda Risalelerden açıp okur, yüzümüze vurmazdı. Sefahate ve ahlaksızlığa karşı. İhlasla okuduğu için herkes sinemayı, tiyatroyu, içkiyi, kumarı, açık saçıklığı bıraktı tesir etti dersler bize... Ruhlarımız beslendikçe, huylarımız düzelmeye başladı... Risale-i Nur öyle bir eser ki; Allah, peygamber sevgisi bir ise, onu yüze çıkarıyordu. Dolayısıyla Allah'ın rızasını kazanmak için Sünnete uymayı öğretiyordu...

ÜSTAD BİLHASSA UHUVVETE ÇALIŞMAMIZI SÖYLEDİ BİZE

1959 senesinde Üstad Hazretleri Ankara'ya gelmiş, Beyrut Palas otelinde kalıyordu. Bizi sabah namazından sonra çağırdı. Biz on beş kişiydik. Dört beş kişi üniversite talebesi, iki üç kişi astsubay, Said Özdemir Ağabey dahil, esnaflarla beraber hepimiz on beş kişiydik. O, Tarihçe-i Hayat'ta merdivende çekilmiş resim var ya, işte onlarla beraber gittik biz. Ben o fotoğrafın çekildiği anda oradaydım, fakat arkalarda kaldığımdan çıkmamışım.

Üstad bizi kaldığı odasında karşıladı. Ayaküstü ders verdi bize: "Kardeşlerim artık Kominizim ve masonluğun beli kırılmıştır... Bundan sonra bir şey yapamayacaklardır... Korkmayın..." dedi. Masonluk ve komünistlik o zaman her tarafı sarmıştı. "Bundan sonra Risale-i Nur'un neşri bitmiştir, yeni telif yoktur... Bundan sonra vazifemiz uhuvvete çalışmaktır. Sizi üç Said olarak kabul ediyorum" dedi. O sırada Ankara'da matbaa yoluyla neşriyata çalışılıyordu. Onun için böyle dedi herhalde. Hiç unutmam, Üstad bilhassa uhuvvete çalışmayı söyledi bize... hususan bunu söyledi.

Ben bir ara Üstad'ın yüzüne bakıyordum. Başını kaldırdı göz göze geldik. Hemen başımı yere eğdim. Nasıl güneşe bakamazsın, aynı onun gibi yüzüne bakamazsın Üstadın... Onun gözüne bakamazsın... Herkesin gözüne rahatça bakabilirsin ama, ona bakılamazdı. Üstad O yaşta hala dinamik bir vaziyette idi. Sabah namazından sonra olduğu için, otelin çevresinde kalabalık falan yoktu... Kimse yoktu etrafta...

HAPİSTEN ÇIKMAK İSTEMEDİM

1960 ihtilalinden üç ay evvel beni 163. maddeden askeri hapishanede hapsedmişlerdi. Bir evde, altında benim ismim bulunan bir mektup bulmuşlar. Beni 163. maddeden Askerî Mahkeme mahkum etti. Tabi benim bir suçum yok... Mahkemeye çıktığımda, "ne diyorsun?" dediler. Beratımı istiyorum desem beraat ettirecekler... Ben: "Askeriyede Risale-i Nur'ların okunmasını istiyorum" dedim. Bekir ağabey avukatımdı, o sırada bana "sus" diye seslendi.

Sonra bu hakimleri ve savcıcı değiştirdiler. Önceki hakimler müspetti. Daha ağır ceza vermek için; şahsî nüfuz temini maddesinin şumulüne soktular beni. Yani ona göre daha ağır bir ceza istediler. Halbuki kanuna aykırıymış bu... Bir ceza alana, yeniden bir ceza ile verilmezmiş. O zaman ihtilal yeni olmuştu. Her şeyi itiraz edip düzelten Avukat Bekir ağabey, nedense orada buna seslenmedi. Hatta Necdet Doğanata da vardı. Neticede bana bir sene hapis ve ordudan ihraç cezası verdiler.

Sonra ihtilalciler bir af çıkarmışlar. Savcı bana: "Af çıktı, bir dilekçe ver de seni çıkaracağım" dedi. Ben yazmadım... Hapishanede rahatım iyiydi... Allah orada bana 'Ehl-i Kehf' uykusu gibi bir uyku vermişti. İhtiyarî olmayan bir uyku... Öyle tatlı bir uyku ki artık onun tadını tarif edemem, anlatamam sana. Ashab-ı Kehf'in ki gibi böyle tatlı bir uykuyu nerede bulacaksın başka yerde... Onun için ben hapisten çıkmak istemedim.

Savcı on beş gün sonra yanıma geldi: "Yahu ben sana dilekçe yaz demiştim, sen yazmadın" dedi. Beni aldı götürdü bürosunda kendisi yazdı. Bir de gözümün içine bakarak: "Bu sana Allah'ın bir inayetidir. Ben sana daha ağır ceza verdirmek için maddeyi değiştirmiş, 163.maddeden çıkartmış başka maddeye geçirmiştim, af bütün maddelere vurdu 163 maddeyi kapsama almadı; biz daha ağır ceza verelim derken sen de affa uğradın " dedi. Seneler sorma öğrendim ki, o savcı da namaza başlamış...

Hapisten çıktım, beş kuruş yok cebimde. Askeriyenin Maliye müdürü vardır, ayrı bir yerde. Bu adam beni rüyasında görüyor. Ben onu tanımam, o beni tanımaz. Telefon etti bana: "Ben rüyamda seni gördüm, bir daha uyuyamadım, kanun kitaplarını karıştırdım, bir madde buldum, o maddeye göre senin dokuz aylık maaşını vereceğiz" dedi. Ve o para hemen geldi... Tabi bütün bunlar Allah'ın inayetiyle oluyordu... Allah'ın böyle inayetleri çok oldu bize...

PAŞA DÂHİL BÜTÜN KOMUTANLAR ZELZELEYİ BENDEN BİLDİLER

Sene 1961 Ankara. İhtilalden sonra... Bir nöbet meselesi oldu orada.

Bir binbaşı bana makinist nöbeti tutturmak istedi. Ben tutmak istemedim. Çünkü paraşütçüydim ben; uçak karşılamayı, yakıtını doldurmayı bilmem, onun uzmanları ayrıdır. "Ben bunları bilmem" deyince iş büyüdü... Binbaşı odanın içinde bana bağırp çağırma başladı... İşte tam o sırada bir zelzele koptu ki, hiç durmuyordu... Bizim bildiğimiz zelzele 3-5 saniye sallar dururdu... Ama bu hiç durmadan sallıyordu... Orada bir soba var, tangır tungur gidip geliyordu boruları. Ben de korktum tabi zelzeleden. Zaten kendimden geçmişim. Onlar da çok korktular... Paşa dahil hepsi geldi odaya doldular. Ben ayakta duruyordum. Paşa geldi: "Ne yapıyorsun İlhan?" demeye başladı... "Ben bir şey yapmıyorum" dedim. Meğer zelzeleyi benden bilmişler. Sonra ben bu fırsatta çıktım gittim dışarıya. Daha sonra bizim kardeşlerden Başçavuş Mehmet Akif'ten duydum ben. Paşa, "getir o kırmızı kitapları oku" demiş. Şimdi kendisi hayatta ve İzmir'dedir.

PİLOTUN KASKINDA GÖRDÜĞÜM AKREP ALLAH'IN BİR İNAYETİ OLDU

1965 yılında olacak... Merzifon'dan Diyarbakır'a sürgün gittim ben. Bu sebeple herkes bizden kaçıyordu... Arkadaşlar tedbir için bana: "Sen takip ediliyorsun bize gelme" dediler. Ben de: "Tamam, madem öyle gelmeyeyim ne olacak" dedim.

Benim işim paraşütlere bakmaktı. Ben her şeyi dikkatli yapardım. Filo komutanım vardı. Severdi beni. "Yahu biz oturuyoruz, bu çalışıyor" derdi. Ben hem kendi işlerimi, hem de filonun işlerini yapardım. 35 tane pilot vardı. Bir gün kasklarının içine bakarken baktım birinin içine akrep girmiş. Maskeyi çıkarmak için elimi içine soktum, fırladı yüzüme

doğru... Allah'tan kendimi hemen geriye attım, yoksa yüzüme yapışıp sokacaktı... Pilotları çağırdım, bunu gösterdim. Bakın kaskların içinde buldum, kasklarınızı kayalık, taşlık yerlere koymayın" dedim. "Hemen hangi kaskın içindeydi "diye sordular bana...

Pilotlara birden bir emir çıktığında kaskın içine bakmadan takıp hemen hızla uçaklara giderlerdi. Akrep pilota soktu mu kendisinde gider, uçağı da giderdi. Çok sevindiler.. Filo komutanı çok takdir etti beni. Hatta Diyarbakır çok sıcaktır, gelir bazen bana git derdi. "Ben nereye gideceğim?" dediğimde, evine git derdi... Filo komutanı arabasını da bana verir işlerimizi yap gör..." derdi. Halbuki komutan arabasını verir mi hiç. Ben o arabayla filonun işlerini, görürdüm. Tabi beni arabanın içinde görünce "komutan geliyor" deyip; arkadaşlar hepsi selam duruyordu. Artık beni böyle görünce yanıma gelmeye başladılar...

İlhan Ağabey sonradan 26. dönem milletvekili olan oğlu Said Yüce ile

TESPİH TAKKE DAVASI VE BİR İNAYET

Diyarbakır'da bir tertiple, nurcu diye beni atmak istiyorlar. Bir gün beni merkez Komutanlığına çağırdılar. Ben içeri girmeden evvel bir asker çıktı karşıma; bana: "Başçavuşum kendine dikkat et!" dedi. Halbuki üst makamların bileceğı bir şeydi böyle şeyler; bu asker nasıl biliyordu; taaccüp ettim; biraz da ürktüm tabi. Beni içeri aldılar... Merkez komutanı, hoş geldin falan deyip beni oturttu. Paşa da diğer odada... Merkez Komutanı, "biz dindarları severiz" deyip cebinden bir 'Küçük Sözler' çıkardı başladı okumaya. Bana, arada bir "anlıyor musun?" diye soruyordu; anladım ki beni tuzağa düşürmek istiyordu. "Yok anlamıyorum" dedim. Bu şekilde yarım saat kadar benden laf almaya çalıştı... Sonunda, "üstünde kitap var mı?" dedi. "Yok" deyince beni ayağa kaldırıp üstümü aradılar. Cebimden tespih ve takke çıktı... Suç aleti olarak masanın üzerine koydu onları ve beni tespih ve takke bulandırmaktan dolayı mahkemeye verdi. Sonra paşa geldi ve bana epey bağırdı çağırdı. O Paşa Faruk Güventürk'müş meğer. Sonra orada bir hâdise oluyor ve onun tayinini çikarıyorlar

Sonradan İstanbul'a tayin oldum; bu tespih takke mahkemesi için Diyarbakır'a kaç sefer geldim gittim artık sayısını bilmiyorum. O beni ikaz eden asker belki de evliyaullahtan birisiydi... Üstad Hazretleri de yirmi yerde ölümden kurtulmuş inayete... Menfi hareket olmamak şartıyla, talebeleri de inayete mazhardır inşallah...

ÇAMAŞIR MAKİNESİNDEN GELEN SES

İstanbul'da 1967-71 yılları arasında dört sene kaldım. Sonra 1977'de emekliliğime az bir zaman kala, Vakıfların Taşdelen Su Fabrikası Müdürü olarak tekrar gittim İstanbul'a.

İstanbul'da görev yaparken Zübeyir, Tâhirî, Bekir Ağabeylerin çamaşırlarını bizim evde yıkardık... Çamaşır makinesiyle hanım yıkardı... Bir seferinde Zübeyir Ağabeyin

çamaşırları yıkaniyordu... Hanım, çamaşır yıkılırken beni çağırdı: "Gel bak sen de dinle" dedi. Çamaşır makinesinden; "Lâ İlahe İllallah" diye tatlı bir sesle, insan lisaniyle bir zikir sesi geliyordu. Bunlar çok garip hadiselerdir... Zübeyir ağabeyle çok beraberliğim olmuştu. 1962 senesinde ben Ankara'da görev yaparken bekar ve 25 yaşlarında olduğumdan, beni yanlış yerlere gitmesin diye takip ederdi... Bu Üstadın yetiştirdiği ağabeyler kalpten geçenleri de bilirlerdi...

ANAM BİLMEDİĞİNDEN HİZMETE MANİ OLUNCA...

Sene 1958, Sincan'da oturuyorum... O zaman Ankara'da kitap baskı işleri vardı. Bir Pazar günüydü, hizmete gidiyordum... Anam namazlarını kıldığı halde, bilmediğinden ve şefkatinden; "ben seni şikâyet edeceğim" dedi ve arkamdan gelmeye başladı... Otuz kırk metre kadar gittik, şöyle arkama bir baktım, hemen yığıldı kaldı oraya; düşme değil ama... Ayağına bir sızı girdi yürüyemiyor... Artık döndüm, eve yatırdım... İki ay ayağa kalkamadı... "Oğlum bana dua et" dedi. Bilmediğinden söylüyordu... Sonra iyileşti.

1982'de anamı yanıma getirdim. Benim oğlan Said İlahiyatta okuyordu. Dindar arkadaşları eve geliyor, beraber ders yapıyorlardı... Bir ara anam onların gelmesini istemedi... O sırada saçını asılmışlar birileri... Rüyasında değil, uyanırken... Kim asıldığı belli değil... Gayptan... Aklıma geldi, "ana sen unuttun mu, hani hastalanmıştın?" Bu hadise birkaç kere tekerrür edince: "Ana sen bunlara karışma, yoksa seni rahat bırakmaz bunlar" dedim. Sonra korktu ve karışmaz oldu...

Babam eski lise mezunu kültürlü bir insandı... Namaz kılmaz ama benim kılmamdan çok hoşlanırdı. Sabah namazına bile beni camiye kendisi yollardı. Ben sonraları ona Risale-i Nur'dan namaza dair bir mektup yazdım. Bana, "Oğlum çok mütehassis oldum (çok duygulandım) diye bir cevap yazmış. Ben mektuptaki mütehassis kelimesini her nasılsa 'müteessir oldum' diye okumuşum. Allah Allah niye müteessir oldu diye çok üzülmüştüm. Sonra öğrendim ki; babam namaza başlamış, beş vakit camiden çıkmaz olmuş.